

Robert Hoozee.

Een pessimistisch levensgenieter, kan dat?

Zijn huis is een Chambres d'Amis, ingericht door de Italianen Spalletti en Salvadori. Zijn werkterrein is het Museum voor Schone Kunsten te Gent. Dit maar om te illustreren dat de leef- en werkwereid van conservator Robert Hoozee groot is, gevarieerd, spannend en boeiend. 'Ik ben soms actiever dan ik eigenlijk zou willen zijn,' zegt hij.

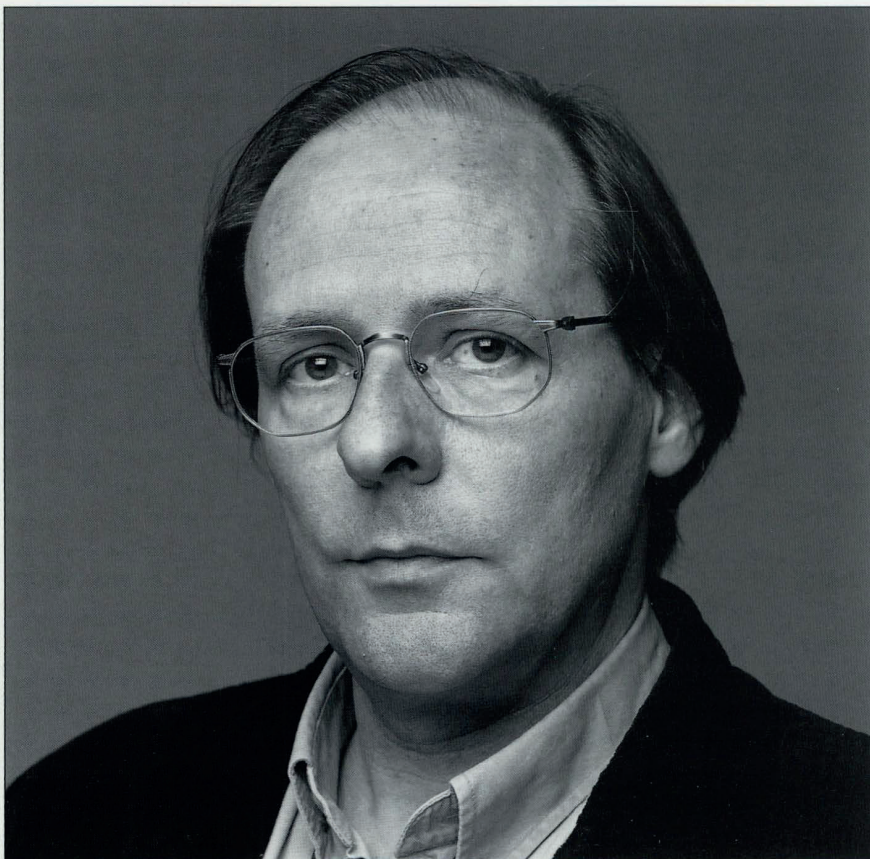
"Hedendaagse kunstenaars zijn meestal grote liefhebbers van oude kunst. Dat merk ik telkens weer als er bij Jan (Jan Hoet, conservator van het Museum voor Hedendaagse Kunst dat tot voor kort naast Schone Kunsten zat -nvdr.) een tentoonstelling is: zodra ze binnen zijn, komen de kunstenaars kijken naar onze oude meesters," zei Robert Hoozee in de Standaard Magazine (14 juni 1996). "En dat is logisch," laat hij er vandaag op volgen. "Ik ben zelf eerder geneigd om naar een expositie van een actuele kunstenaar te gaan, dan naar een veiling van oude kunst. Ik zie mezelf geen folkloristisch figuur worden die zich volledig identificeert met zijn museum." Hij lacht: "Het is niet omdat ik me verdiep in

oude kunsten dat ik erin zou moeten vergrijzen." Of hij veel kunst in huis heeft? "Ik hou van het werk dat Spalletti en Salvadori naar aanleiding van Chambres d'Amis in mijn huis voltooiden. Het is licht, het is zonnig, het heeft pigment, het geeft me het gevoel in een schilderij te wonen. Enige radicaliteit laat me heus niet onberoerd: een huis afstaan aan twee artiesten en die in alle vrijheid laten betijen... En ik zou heus wel weten wat te kopen, maar ik hoef niet al te veel te tobben over mogelijke aankopen; wegens: te duur."

Kunst in huizen, huizen van kunst, het idee brengt Robert Hoozee terug in Groot-Brittannië waar hij zich na zijn universiteitsopleiding ging verdiepen in het werk van de

Engelse landschapsschilder John Constable. "Researchen in het Courtauld-Instituut was een verademing, in veel opzichten: ik hield van het wetenschappelijk onderzoek en ik hield van de tijdgeest, ik was op het juiste moment op het eiland." Hij zegt: "In tegenstelling tot Vlaanderen waren de privé-collecties heel toegankelijk, jonge onderzoekers als ik kregen alleen maar hulp. En je moet je voorstellen: ik was jong, had lange haren, was eerder non-conformistisch en zag toch de deuren van huizen en kastelen van de upper-class probleemloos openzwaaien. Dat is me bijgebleven: die upper-class die alles behalve conformistisch was. Die lui waren best erg eigennuttig. Dat was iets wat ik niet voor mogelijk had gehouden." Robert Hoozee lacht: "Engelsen dragen hun kleren veel langer dan wij." En: "Het waren ook de gloriejaren van The Beatles. Ik draai ze nog, hun platen. Weet je, Engeland was in beweging toen... De hele constellatie zat goed. Pop was overigens maar één aspect in

Foto: Jacques Sonck

een immense verschuiving die een hele wereld en dé hele wereld in zijn voegen deed schudden. Alsof er een nieuwe cultuur geboren werd en ik daar ooggetuige mocht van zijn. De recente nominatie van Bob Dylan voor de Nobelprijs Literatuur leek me bijvoorbeeld heel terecht."

Was Engeland een mooie episode, Robert Hoozee kwam graag terug naar Gent: "Ik hou wel van Gent, jawel. Maar ik heb zo het gevoel dat er geen steen meer afgebroken mag worden. Of liever: er moet wel gesloopt worden. Al die aartslelijke dingen vanaf het begin van de jaren zestig, iemand zou de moed moeten hebben een begin van afbraak te realiseren. En iemand zou het lef moeten vertonen gewaagde nieuwbouw te promoten. Ik ga vaak in de stad wandelen, heel vaak, en ik zie zo dat het weghalen van één mooi element een hele buurt kan verminken. Dat doet pijn, ja. De onbezonnenheid waarmee in dit land de dingen aangepakt worden kan me vreselijk ergeren. De stad mag ook wel wat groener. Als de lelijke plekken nu eens opgevoeld zouden worden door mooi groen? Ik vrees echter dat in ons brein de visuele en ook auditieve verloederding al te veel kankert..." Hij geeft toe: "Ik ben fundamenteel pessimistisch." Hij zwijgt even, en vraagt: "Een pessimistische levensgenieter, kan dat?" Er treedt een stilte in: "Ik neem mezelf vaak voor aandachtiger en trager te gaan leven. Een beeld van Goethe die schrijft dat hij tijdens een wandeling twee uur de tijd neemt om een stel kinderen te tekenen, dat is een beeld dat me bijblijft... Brieven schrijvers die de uren laten wegdraaien om vier à vijf vellen te schrijven en die dan nog eens overschrijven om een dubbeltje te hebben... Een schrijver als Konrad die zijn lezers aanraadt om per dag niet meer dan een tiental pagina's uit zijn boeken te lezen... Ik denk kloosterlingen te begrijpen, ik meen het waarom van hun keuze te kunnen aanvoelen... Maar ik ben zelf veel te nerveus om naar trager te schakelen." Hij zegt: "Ik ben soms actiever dan ik zou willen zijn."

PAUL DE MOOR

Het Huis de Lalaing

Pamele was een middel-eeuws stadje dat zich tegenover Oudenaarde langs de rechteroever van de Schelde ontwikkelde. In 1543 verloor het zijn wettelijke identiteit en werd het door de burens opgeslorpt. Om vandaag Pamele vanuit Oudenaarde te bereiken, moet je nog steeds de Schelde oversteken. Een belevenis, niet alleen omdat je de moderne ophaalbrug over moet, maar vooral omdat je onmiddellijk geconfronteerd wordt met de absolute parel uit een reeks statige herenhuizen die dit stadsdeel siert: het Huis de Lalaing, een 17de-eeuwse patriciërswooning.

De naam van Lalaing is afkomstig van de 16de-eeuwse stadsgouverneur. De bouwgeschiedenis is niet helemaal duidelijk. In ieder geval staat vast dat het huidige, L-vormige grondplan in verschillende fasen tot stand kwam. In de eerste helft van de 18de eeuw onderging het huis een grondige interieuraanpassing die tot op vandaag heel het karakter van het gebouw bepaalt. Uit deze periode stammen wellicht alle versieringen in stucwerk met rococo-motieven. Ook de gevel aan de straatkant onderging wijzigingen. De vensters werden vergroot, het raamwerk gemoderniseerd, de bovenmuren kregen een fronton en de gevel werd met pleisterwerk bekleed. In de eerste helft van de 20ste eeuw voegde men aan het interieur diverse versieringen toe: onder meer het Chinese salon en een paar schoorstenen die men uit andere gebouwen had gehaald. Als geheel biedt het Huis de Lalaing een mooi beeld van een grote herenwoning die in de loop der tijden verschillende keren werd aangepast. De huidige decoratie, hoofdzakelijk in rococostijl, illustreert treffend de zin voor sierlijkheid en interieurkunst die deze periode karakteriseerde.

De huidige renovatiewerken, door de Stad Oudenaarde uitgevoerd, kaderen in de toe-

Aan de overkant van de Schelde in Oudenaarde schittert het Huis de Lalaing.

Foto: Technifoto - Oudenaarde

komstplannen die het stadsbestuur koestert om het Huis de Lalaing uit te bouwen tot een heus Textielcentrum. En eigenlijk staat dit huis al een hele tijd in het teken van textiel, meer bepaald van het tapijtweven: het kunstambacht waardoor Oudenaarde wereldfaam geniet. Het eigen restauratieatelier van historische wandtapijten is er gevestigd sinds 1984. De resultaten van dit conservatie- en restauratiewerk vallen te bewonderen in de prachtige Lakenhalle van het Oudenaardse stadshuis waar tijdens het toeristische seizoen de collectie wandtapijten is tentoongesteld. Aan het restauratieatelier is tevens een educatieve zaal verbonden waar het volledige proces van conserveren en restaureren in beeld wordt gebracht. Daarnaast vindt ook het weefatelier van de v.z.w. Vlaamse Ardennen Schilders-Ateliers (V.A.S.A.) een geschikt onderkomen in het Huis de Lalaing. Deze vereniging had in 1979 een atelier opgericht met het doel de tapijtweefkunst in en om Oudenaarde opnieuw tot leven te brengen. Daartoe werden, in nauwe samenwerking met het stadsbestuur, initiatiecurssussen georganiseerd en werd het realiseren van weefwerk, naar eigen ontwerp of naar dat van kunstenaars, in de kijker gezet. De nieuw geweven wandkleden

van V.A.S.A. hangen in het Huis de Lalaing tentoongesteld.

Maar de Stad Oudenaarde wil ook in de toekomst blijven werken aan de realisatie van het Textielcentrum. De vorig jaar aangekochte verzameling kunstvoorwerpen uit het voormalige weefatelier van Elisabeth de Saedeleer moet er volledig tot haar recht komen, samen met ander modern en hedendaags textiel dat te zien zal zijn in tijdelijke tentoonstellingen. Als voorbereiding op de grote tentoonstelling van Oudenaardse Historische Wandtapijten gepland in 1999 wordt enorm veel opzoekingswerk verricht. De neerslag daarvan zal in het Huis de Lalaing een plaats krijgen in een documentatiecentrum dat voor iedereen toegankelijk zal zijn.

Het restauratieatelier, de educatieve zaal, het weefatelier van V.A.S.A., de tentoonstellingen van modern en hedendaags textiel én een documentatiecentrum onder één dak, zullen het indrukwekkende Huis de Lalaing aan de overkant van de Schelde in Oudenaarde nog meer uitstraling geven.

Praktische informatie:

Huis de Lalaing
 Restauratieatelier Historische Wandtapijten
 Weefatelier V.Z.W. VASA
 Bourgondiëstraat 9, 9700 Oudenaarde, (055/31.48.63)

Alle werkdagen open van 9 tot 17 uur, doorlopend
 Groepsbezoeken met gids aan te vragen op de Dienst
 Toerisme, Stadhuis Oudenaarde (055/31.72.51)

VIZO-prijzen

Henry van de Velde 1996

Op 29 november werden in het Museum voor Sierkunst en Vormgeving te Gent voor de derde maal de VIZO-Prijzen Henry van de Velde uitgereikt. Hiermee wil de Dienst Kunstambacht van het VIZO verder de promotie voeren van de hedendaagse vormgeving en de belangrijkste figuren daarbij belonen.

De *Laureaat voor Loopbaan* is net als vorig jaar een glazenier. In opvolging van Michel Martens is nu Armand Blondeel aan de beurt. Hij begon zijn carrière na W.O. II. en kende een eerste hoogtepunt met Expo '58. Zijn oeuvre is hoofdzakelijk abstract. De omgeving van de glasramen is voor Blondeel medebepalend voor het resultaat. Zijn kennis gaf hij door aan zijn zoons Sander en Herman. Deze laatste kreeg de eer om de nieuwe glasramen in de Gentse Sint-Baafskathedraal te realiseren.

Het nieuwste ontwerp van Maarten van Severen "Chaise Longue" is goed voor de *Prijs van het Beste Product*. Het is een liggzetel uit polyester, versterkt met glasvezel en aluminium. Uit de 64 kandidaten voor deze prijs werden er 13 geselecteerd voor de tentoonstelling.

"Chaise Longue", Maarten van Severen. Foto: VIZO.

De *Prijs voor Jong Talent* gaat naar Katrien Rondelez. Na haar studies aan La Cambre in Brussel, creëert zij typische liniaire stoffen en tapijten waar bij vooral het gebruik van rubber en plastic, gecombineerd met traditionele materialen opvalt. Rondelez werkt ook als ontwerpster van stoffen voor de auto-industrie.

Monument voor Koning Boudewijn

Op de linker Scheldeoever van Antwerpen zal een monument worden opgericht ter nagedachtenis van wijlen Koning Boudewijn. Het monument is bedoeld als een centrum dat voor iedereen toegankelijk is om er rust en bezinning te vinden. Van de vijf ingezonden projecten werd het ontwerp van Jo Crépain weerhouden.

Het monument zal verwijzen naar thema's die Z.M. Koning Boudewijn nauw aan het hart lagen, zoals de armoedeproblematiek en de situatie van de vrouw. Door een park van 99 witte kerselaars zal de bezoeker naar een esplanade kunnen wandelen. Op een muur zullen foto's en teksten van de Koning prijken. Zijn standbeeld wordt opgesteld onder een treurwilg. Het plein en de bomen zullen

's nachts verlicht worden, waardoor het monument ook voor wandelaars op de rechter Scheldeoever een baken wordt.

De vijf uitgewerkte maquettes staan te kijk in het Provinciehuis, Koningin Elisabethlei 22, Antwerpen en kunnen dagelijks bezichtigd worden van 9 tot 17 uur. De toegang is gratis.

Keltische

goudschat

ontdekt in Beringen

Bij graafwerken voor de bouw van een woning in Beringen werd in oktober 1995 een collectie gouden voorwerpen ontdekt. De vindsters/eigenaars brachten het Gallo-Romeins Museum op de hoogte. Na onderzoek bleek het om een Keltische goudschat te gaan, bestaande uit 25 gouden munten en fragmenten van verschillende sieraden. Depots van gouden halsringen en armbanden komen voor op plaatsen die van uitzonderlijk politiek of religieus belang waren. Zij dateren uit de tijd vlak voor de Romeinse verovering van onze streken. De vindplaats in Beringen is uitzonderlijk voor onze gewesten en kan een nieuw licht werpen op het historische belang van onze contreien in het Keltisch cultuurlandschap. De goudschat werd verworven door het Provinciebestuur van Limburg. Het wordt een topstuk in de collectie van het Gallo-Romeins Museum dat samen met het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium een tentoonstelling voorbereid met de Keltische goudschat als centraal aanknopingspunt voor de maanden mei en juni.

Mocht u wat vinden

Toevalsvondsten dienen binnen drie dagen gemeld te worden bij het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium. Zodoende behoudt de vinder ook zijn/haar recht op inspraak wat de onderzoeksmodaliteiten betreft en ook op eventuele schadevergoeding. Op basis van de recente archeologische decreet- en regelgeving wordt van de eigenaar, gebruiker en vinder verwacht de archeologische vondst tot tien dagen na melding "als een goede huisvader" te beheren, wat betekent dat de vondst in functie van het onderzoek beveiligd moet worden tegen beschadiging, vandalisme, diefstal, brand en ongunstige weersomstandigheden. Duurt het onderzoek langer dan een maand dan heeft men recht op schadevergoeding. Na bestudering wordt de vondst aan de vinder en de eigenaar in volle eigendom teruggegeven. Wordt de vondst aan derden overgedragen dan moet dit aan het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium gemeld worden.